

D.I.C

**El senyor Macià, Mi-
nistre d'Agricultura,
conrea carabaçons.**

ANY I. - N.º 24. ~ CORTS CATALANES, 635, 1º - TEL. 22966. - SUBSCRIPCIÓ ANUAL: BARCELONA 7 pts. Fora 7'50 pts. ~ 5 DESEMBRE 1931 - 15 CTS.

Periodistes del meu cor:
No feu cas de la bullanga.
No veieu que és moixiganga
perquè hom oblidí el Bloch?

Creieu-me, no hi ha motiu
per a deixà els vostres llocs.
Si ara remenem els morts
és perquè havem de fê el viu!

COMPANYNS: Com li deia, no hi podia estar embolicat perquè no sé res de finances. I dispensi'm, car m'esperen per començar la Junta...

La llibertat d'aprendre

Al davant de la llibertat de càtedra, cal dreçar la llibertat d'aprendre. La novella Constitució garanteix al catedràtic una tal llibertat. No resa un mot d'ella per a l'alumne. Els nostres estudiants no s'han fixat prou en aquesta altra babarota de la Constitució.

A la base de tot ensenyament està l'amor. Els pedagogs moderns en diuen centre d'interès. Però, debades, l'interès sorgirà espontani i efusiu, o bé sabrà de desvetllar-se i estimular-se tot afectuosos devers allò que per alguna raó o circumstància, atempti als furs de la intel·ligència, o conculqui els drets de la voluntat. Amarades de profund sentit humaníssim, són totes les tradicionals llaors de l'amor entre el mestre i el deixeble. No és pas ell la irrupció passional, sovint tèrbola, ben sovint torbadora, dels enamorats, sinó el raig de llum amb què una intel·ligència il·lumina l'altra i s'emmenen plegades per les altes regions de l'esperit. Efusió molt més íntima i cordial i duradora, que no pas totes aquelles altres, que no les ha il·luminades cap altre raig de llum que el de les llampegades fugisseres i una mica lívides de l'esclat passional.

Per tant, si ensenyar és un acte d'amor, aprendre tanmateix és un acte corresponent d'ell. I cap amor no és coaccionat. En la seva rel resideix la llibertat. Per això aquesta tant ha d'ésser garantida per a ensenyar, com per aprendre. El contrari constitueix un absurd. Llavors l'amor s'inverteix, i esdevé odi. L'equació espiritual s'ha trencat. Odi del mestre devers el deixeble, odi del deixeble envers el mestre. I l'odi és cec i engegador. Ell espletat, no respectarà ni les idees, ni la persona. I encara l'odi, com l'amor, és trevell i trapacer. La trapaceria aguditzarà la seva ànima i l'avivarà amb tota aquella llei de burles i baberotes, bromes i mortífics en què és tan fecunda l'ànima humana, assetjada per l'enemic, o bé agullonada de l'esperit de revenja.

QUÈ és sinó les realitzacions d'unes tals idees, això que aquests dies ha passat a la Normal de l'Estat a Barcelona? Anys fa que sabem qui és el professor d'ella, de Geografia. Mesells han hagut d'ésser tots els qui, promoció darrera promoció, han tolerat que les classes, que presidides per un bon mestre respiren sempre el *quid sacrum* d'un cenacle, es convertissin en col·lotges, no tabernícoles, sinó simplement tabernaris. Sols la manca d'aviditat intel·lectual i l'arruixament barrilaire de la vanitat dels divuit abrics, els perdona en part. El més sant i digne de la religió cristiana ha estat soltat en elles. La Geografia, tan noble disciplina humana, escarnida i feta mantell cobertor de nuors lúbriques, i imbècils irreverències. Cosa tan monstruosa, que ella no es concep en cap Centre d'Estudis del món.

L'odi trapacer i verbós, s'és convertit per les circumstàncies en desvergonyit. Es sempre, en casos semblants, que ja engegat, no sols irromp contra les idees, sinó que conculca el respecte de més elemental urbanitat. Per què recensionar aquí l'anecdota incivil que ja ha reportat algun diari dels nostres? Una senyoreta coaccionada brutalment a fer confessió de les seves creences. Uns alumnes escarnits per les insígnies de la seva pietat preferida.

El Director de la Institució reunint els alumnes, i coaccionant-los (la seva sola crida, i la seva sola presència, ja constitueixen la més formidable de les coaccions) per veure si es solidaritzaven o no amb els protestataris. Què més? Després d'això, totes les explicacions per part dels culpables ens semblen grotescos compliments, o bé unes fal·làcies acaronadores.

L'afer és massa greu, perquè hom, qualsevol que sigui, deixeble o ex alumne, mentrestant sigui ciutadà digne, i català gelós, pugui oblidar-lo, o bé mostrar-se satisfet amb les explicacions dels senyors culpables. En aquest cas, permeteríem i àdhuc cooperaríem a què l'anècdota se'ns mengés la categoria. Valoritzem l'anècdota, però al seu costat, drecem la categoria. I aquesta ha d'ésser la llibertat d'aprendre per part de l'alumne davant la llibertat de càtedra, o d'ensenyar del professor.

UNA campanya és iniciada per la catalanització total de la nostra Universitat. Però, mentrestant és de doldre que els sentiments nacionalistes dels propulsors d'ella no els hagi menat a protestar contra la forma anòmala, paradoxal, misteriosa, amb què s'és concedida l'altra Normal a la Generalitat, i la manera com han estat nomenats els professors. Contradiu la pura doctrina nacionalista acceptar l'organització docent de l'Estat detentor de la sobirania, si no es vol dir opressor: el nomenament dels professors per part d'ell mateix, i àdhuc el pla d'estudis. Ho concebiríem d'Irlanda respecte d'Anglaterra, i Txeco-Eslovàquia, d'Alemanya i Austria?

Catalanitzem la Universitat, però així mateix la Normal. Però la catalanització de la una i de l'altra, expressió la més excelsa de la nostra llibertat catalana o nacional, no es concep sense l'eficència, i la garantia de la llibertat individual de l'alumne. I aquesta, dins el centre docent, és la d'aprendre. Sense ella, cap altra llibertat no pot esdevenir efectiva, ni la més sagrada del respecte a les seves creences, ni aquella altra, força sagrada tanmateix, d'ésser situat, de cara al vast horitzó intel·lectual, en la cruïlla dels camins, del pensament, i en la virada de les vocacions per escullir, o si més no per ésser-hi temptat. La usurpació de la llibertat d'aprendre constitueix un atemptat de lesa homenia contra els furs de la intel·ligència.

ARA, les joventuts ardoroses, així universitàries com normalistes, embriagues de la glòria d'una Catalunya verament lliure, i geloses de les llibertats individuals, que muntin la guàrdia i vigilin amatents.

Materials per a Construcció

**Guix - Cals - Ciments
Rajoles de València**

Construccions PLA

Telèfon 51360

Despatx: Meridiana, 103

Magatzems:

Meridiana, 105 i St. Quintí, 186

BARCELONA (CLOT)

El terrible Giralt ha fet tremolar les esferes amb una pública declaració de la seva filiació maçònica. Ja els el regalem. No ha estat cap revelació per a nosaltres. Sempre havíem suposat que un subjecte de les seves qualitats, ho podia ésser tot, llevat d'una cosa: catòlic. De quina entranya féu Satanàs aquest llimac?—Home, de la cua, i encara gràcies!

✱

Segimon Serra i Moret, ha escollit per a una de les seves habituals llaunes, a tota prova, el següent tema: *Per què sóc socialista*.

No s'havia de basquejar a donar unes explicacions que ningú no li demanava i que tothom sap de memòria. Es va fer *socialista* perquè aquest és el camí més dret i segur per a arribar a ésser *burgès*. Amb permís de l'austeríssim Campalans...

✱

Una nova que els diaris no han publicat, és la flamant instal·lació, feta a correu, d'uns elegants i enginyosos *timbres d'alarma* en totes les dependències de la Generalitat.

A què obeeix la reforma? No ho havem esbrinat; únicament podem afirmar que la dita instal·lació ha coincidit amb el descobriment del tèrbol *affaire*, que tant ha fet enraonar i que els reconsagrats de l'Ajuntament han volgut escamotejar amb el timo del Cementiri civil.

Ningú, però, no podrà treure's del magí, que quan algú instal·la *timbres d'alarma* a casa seva, és senyal que es veu voltat de lladres. Què hi diu, l'Avi?

✱

El ciutadà Casanoves, quan compta amb la benvolença del venerable Aiguader, l'assistència de la *claque* a les tribunes i, sobretot, la presència de la guàrdia cívica, tan coneguda dels veïns del carrer de Sant Honorat, es sent un Danton, amb bucles i tot.

Danton, heu dit? Si per cas un Danton codorniu, que per alguna cosa és fill de Sant Sadurní. Pregunteu-ho als seus parcers o rabassaires, als quals també trameté la *guàrdia cívica*, ai! *civil*.

✱

S'ha demostrat que En Companys no sap Història Sagrada. Recordeu, sinó, aquelles confusions tan xiroies pels seus discursos.

S'ha demostrat que no sap francès. Ho diuen a l'unissò els hidròfobs de la seva colla de la gana.

S'ha demostrat que no sap aritmètica. Per això fou possible que es deixés enlluernar pel pintoresc marit de la cèlebre Marta.

Els seus escrits demostren que tampoc no sap català.

Ara ens expliquem perquè ha pogut arribar a ésser cap de la bigarrada i analfabeta Esquerra Catalana, que ens fa abaixar la cara de vergonya davant l'Europa de debò.

✱

I ara que parlem de l'home de la Marta-Hom diu que uns prohoms de l'Esquerra, havien ja obsequiat l'il·lustre financier francès, amb un banquet que mig clandestinament es celebrà en un conegut restaurant de Montjuïc.

De sobretaula, l'insigne home de negocis, adreçant-se a un dels començals, li engegà aquesta frase: *D'ici on voit la mer da par tout*. Només la va entendre En Vachier, que ja té nom de gabaig i és un minyó com que gaires n'hi hagi.

CALAMARS.

Davant el nombre de queixes i reclamacions, dels nostres subscriptors i corresponsals, per la tardança amb què reben el nostre setmanari, ens permetem cridar l'atenció del director de correus, perquè, per allò que sigui de la seva part, curi de posar-hi remei.

Estarem amatents.

Politiqueta

L'afer Bloch ha tingut una derivació insospitada.

Aquella persona integèrrima qui és Mme. Hanau ha descobert que de tota la campanya que ha mogut «La Publicitat», n'és la causa el despit d'una societat financiera suïssa propietària d'aquest periòdic, la qual amaga els jesuïtes, amos vertaders i ocults.

No podem menys de felicitar Madame Hanau per la finor del seu nas.

L'Esquerra Republicana i els Radicals tenen un interès ben gros a fer que el poble oblidí els seus embulls amb Mr. Bloch, i han cregut trobar el mitjà miraculós promovent un debat que devia apassionar la multitud, sobre la secularització dels cementiris.

Però tota l'habilitat que han demostrat aquests homes en proposar aital qüestió se'ls ha esfumat en tractar de mantenir-la i han hagut de recórrer a tota mena de violències.

El qui devia ésser el batlle de Barcelona, ha demostrat un cop més que no és sinó el testaferró d'E. R., i tanmateix, cal una dossi molt gran de cinisme per a representar un tal paper; però sembla que aquest escau meravellosament, a l'home qui presideix la ciutat.

No debades, des d'anys, corrien d'ell històries gens afalagadores i hom el designava amb un renom supra honorífic.

Un dels distintius d'E. R. és una predisposició a la violència, que ha

caracteritzat aquest partit des de la naixença. No creïssiu, però, en una violència noble, de fort a fort. La violència d'E. R., és matonisme.

La sessió passada va donar-ne proves massa convincents; després dels insults i amenaces del públic contra els regidors regionalistes i el Sr. Solà de Cañizares, vingué l'insult del Sr. Vachier als periodistes.

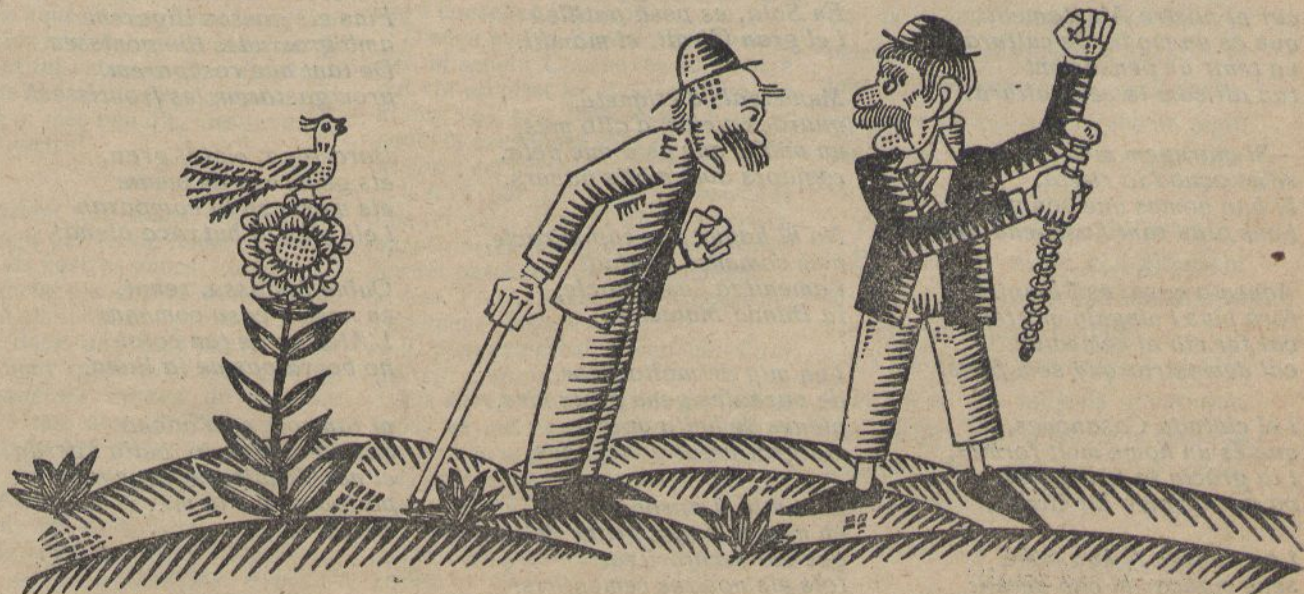
Es veu que els homes de l'E. R. pateixen, ara, de prenosofòbia aguda. En l'espai de pocs dies, agredeixen un periodista a la Generalitat, i els insulten i menacen a l'Ajuntament. I és, que se senten molt mascles... quan hi ha qui els guarda les espatlles.

En Macià ha vist, finalment, que la cua de l'afer Bloch, era massa llarga, perquè hom ho arreglés tot en família, i sembla que es decidirà a convocar una assemblea de la Generalitat, per procedir a la renovació d'aquest organisme d'una manera democràtica.

Algun diari madrileny ha vist en aquesta decisió, una manifestació de la necessitat que l'E. C. té de canviar d'orientació, i en part, també de dirigents.

Repetidament, ha estat proclamada la falsedat de posició d'E. R.; però, creiem que el canvi, que demana sacrificis d'alguns homes, com en Companys i Casanoves, no podrà ésser una realitat.

A. PALACÍN.

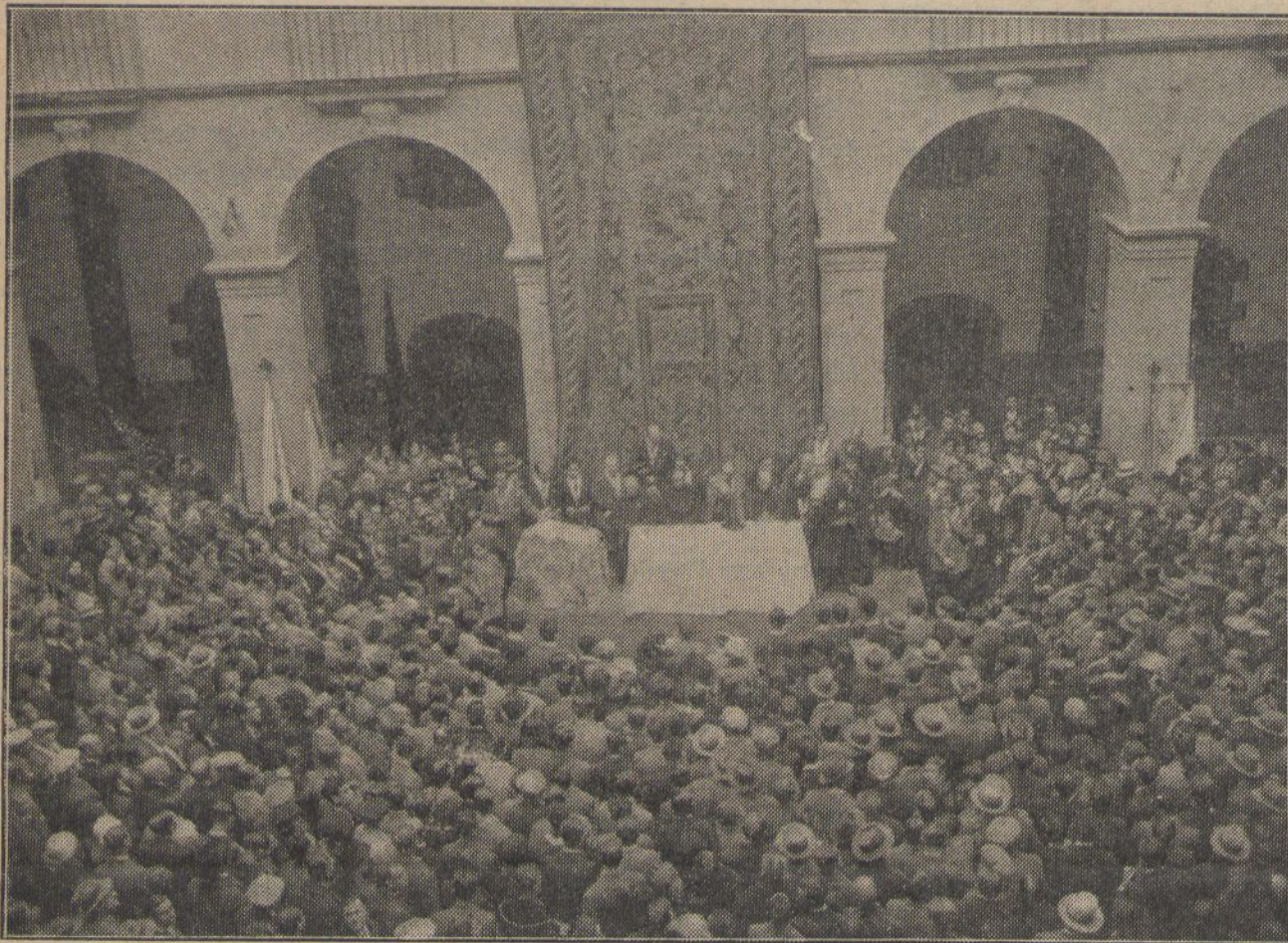

Per què s'hi ha de ficar el Bisbe amb els morts? Això és cosa de l'Humbert Torres!!!

Assemblea de la Federació de Joventuts Marianes

Més de 5 000 joves, dels més diversos estaments, ratifiquen llur fidelitat a la senyera cristiana.

El Cardenal Vidal i Barraquer, com a president de l'Assemblea, tramet a Sa Santedat un telegrama enèrgic i filial.

Val per tots els ditirambes aquesta fotografia. Milers de joves pujaren, diumenge passat, al Sinai de Catalunya. De bon matí onejaren les senyeres pels trens i pels corriols. La Comunió, distribuïda per Sa Eminència, el Cardenal de Catalunya, màrtir incruent de tants de sectarismes, fou plena de l'emoció dels actes profunds i de les decisions heroïques. I què direm de l'Assemblea? Els representants de totes les contrades catalanes segellaren la unió sagrada per a reconquerir l'ànima del poble, i la paraula del Cardenal, ferma com la d'un jove i previsora com la d'un pare, ratificà l'unànim propòsit. Per Catalunya i per la veritable llibertat, endavant!

Darrer festival del Consell Municipal

*Valga'm Sant Nin i Sant Non,
Sant Gervasi i Santa Elena.
Ara sí, vatua el món,
que no passarem cap pena,*

*car el nostre Ajuntament
que és un model de cultura,
va tenir un pensament
tan all com la seva altura:*

*—Si maregem més els vius,
se'ns acaba la rifeta;
hi han homes que són gasius
i ens plau tant l'esquena dreta!*

*Aquesta casa, és l'Empiri;
fora vius i vinguin morts:
cal fer via al cementiri,
cal demostrar que som forts!*

*I el ciutadà Casanoves,
que és un home molt formal,
i la gràcia la té a coves,
va parlar amb En Giralt,*

*i acordaren fè una festa
sens mancar-hi cap detall:*

*En Vàchier, vestit amb vesta;
l'Alcalde, dalt del cavall.*

*L'Ulled, vestit amb faldilles,
En Sagarra, d'agutzil,
En Solà, es posà patilles
i el gran Giralt, el mandil.*

*Municipals d'etiqueta,
guardes cívics, d'allò més,
un públic que està que peta,
regidors amb molts papers.*

*No hi hagué pas cap miracle,
mes començà puntual
i amenitzà l'espectacle,
la Banda Municipal.*

*I en mig de molta finor,
de paraules gens groixudes,
plenes de bella dolçor,
malgrat ésser conegudes,*

*hom a la fi aprovà,
en mig dels més grans deliris,
que cal secularitzar
tots els nostres cementiris!*

*Ara sí que anirem bé;
baixaran les subsistències,
si plou, fora mullader,
carrers regats amb essències!*

*Fins els gossos lligarem
amb groixudes llangonisses.
De tant que rosegarem,
prou gastarem les frontisses!*

*Barcelona, ciutat gran,
ets generosa de mena:
els morts se la campanan
i els vius la butxaca plena!*

*Quina festassa, renoi,
en nostra casa comuna!
L'Alcalde de tan cofoi
no baixà pas de la lluna,*

*ni tan sols se n'adonà
que en tal sessió, bella i gerda,
el noi Vàchier va engegar
periodistes a la m...*

KIKO.

Temes econòmics

El Valor

Puntualitzem una mica. L'home té necessitats. Per satisfer-les, té d'abastar les coses del món exterior. Per la llur adquisició, li cal practicar un esforç. Com més dura sigui la necessitat, més s'esforçarà en adquirir les coses. Com més li costin, més les estimarà. Heus aquí el *valor*.

El concepte de valor, doncs, ve determinat per dos factors, la utilitat i l'esforç. És cert que la utilitat, de vegades, no ho és sinó pel qui adquireix la cosa; per això també el valor no el té sinó per ell.

No cal, tampoc, que la necessitat a satisfer sigui real o veritable. També els simples desigs valoritzen coses que d'altra manera se'n faria ben poc cas. El desig de ben abillar-se fa que el diamant assoleixi un valor immensament superior al que no tindria si tan solament se'l fes servir per a tallar el vidre.

Entre la necessitat que la cosa satisfà, i l'esforç que costa d'aconseguir-la, hi ha d'haver una certa proporció, car si l'esforç és excessiu, relativament a la necessitat, o aquesta resta sense satisfer, o l'esforç s'ha de pustrar. És per això que no tots els esforços poden ésser ni són igualment remunerats. Aquesta llei econòmica no es deu oblidar mai, perquè tan bon punt el cost de producció d'una cosa excedeix de la utilitat que la cosa produïda reporta, la necessitat resta per satisfer: la cosa no té col·locació en el mercat i la indústria té de plegar.

Amb això, apareix clar l'error dels economistes que cercaven l'origen del valor en una causa única. És aquest un vici en el qual solen incórrer molts tècnics de les ciències dites morals: de cercar per als fenòmens una causa única, sense tenir en compte que l'home és un ésser complex que usualment tramet la seva pròpia complexitat a les lleis que regulen les seves energies. Per molts, àdhuc per a Carles Marx i tot, el treball és exclusivament l'origen del valor. ¿Com això pot ésser si un pescador de riu, sense cap treball, es troba amb una cosa tan apreuada com una areneta d'or? Pel contrari, hom es passarà treballant tota la vida en descobrir un impossible, el moviment continu, p. e., i en morir-se haurà fet un treball sense cap valor.

Per altres, l'origen del valor és el cost de producció. Tampoc no és cert. A més cost de producció més treball. Presa aquesta paraula en sentit ample, són idees sinònimes! Una cosa que resti inútil no tindrà pas cap valor baldament hagi costat una fortuna de produir-la. Està clar que hom dirà que una cosa inútil ja no es produirà, però pot molt bé produir-se una cosa *menys útil*, que no assoleixi pas el valor equivalent al que hagi costat de produir-la.

Les coses que són útils per a satisfer les nostres necessitats s'anomenen béns (coses bones). El conjunt dels béns constitueix la riquesa de la humanitat.

JOAN GAYA.

LLIBRERIA
La Bona Parla

CLARÍS, 32
BARCELONA

El senyor Giralt, i el prestigi de la Maçoneria

El lector s'haurà adonat més d'una vegada, que nosaltres no sentim cap simpatia per aquesta mena d'olla secreta que en diuen la maçoneria, i que ve a ésser l'estira cordetes dels governs més des governats del món. Ara, però, davant les oportunes manifestacions que va engegar en ple Consistori Municipal, l'il·lustre home públic, insigne tècnic de finances, regidor, tinent d'alcalde i conseller de la Generalitat, el senyor Cassimir Giralt i Bullich, dient que era maçó, no tenim més remei que adreçar a tota la maçoneria, des del Gran Orient fins el darrer botones, l'expressió del nostre més sincer condol per l'adquisició que varen fer, quan el senyor Cassimir Giralt i Bullich va tenir la mala pensada de voler posar els seus coneixements tècnics i financers, al servei de la *mare dels ous*.

Es clar que el senyor Cassimir Giralt i Bullich sap fer una nota financiera traduint-la del francès; sap muntar monopolis per un tres i no res, i sap fer moltes altres coses, car en sap un niu de tot el que sigui fer el viu. Ara el que nosaltres desconeixem per complet era que fos maçó, car encara que hom ens havia assegurat que ho era, mai no ho havíem cregut, convençuts que els dirigents de la maçoneria tenien una mica de nas i no estaven disposats a fer servir la secta de cambra de trastos inútils.

Nosaltres, que som innocents com En Companys en l'afer Bloch, sempre havíem pensat que la Maçoneria no era una cosa tan atrotinada, com ens ho ha fet saber el senyor Cassimir Giralt i Bullich, amb les seves interessants manifestacions fetes en ple desori municipal. Realment, això és un *bullich!* Admetre en una secta, per més secreta que sigui, individus que tan sols serveixen per a viure amb l'esquena dreta, no ho consentiríem si fóssim els seus directius, car el prestigi, encara que sigui secret, no deixa d'ésser un prestigi.

Realment té més talla de maçó el ciutadà Vachier, inventor del color groc dels taxis, que és el color de la matèria vil on engegà els pobres periodistes en la mateixa sessió memorable, que no el ciutadà Cassimir Giralt i Bullich, pou de cultura financiera, heroi de la revolució, de l'olla, del tupí, de la carn d'olla, i del foment de la barra nacional.

Nosaltres aconsellàrem a tots els maçons de bona fe, que es traguessin de damunt el flamant conseller de finances, car creiem que el prestigi de la secta, està molt per damunt de tots els *bullichs* del senyor Cassimir Giralt.

PETRITXOL.

*Nuestra Izquierda está triste. ¿Qué tendrá nuestra Izquierda?
Llora, gruñe y suspira; se le escapa la cuerda,
Que ha perdido las masas, que le daban calor.
Nuestra Izquierda está pálida, en su enchufe de oro;
Está muda la lira de su vate sonoro
Y el abuelo optimista va perdiendo el humor.*

*El dolor puebla el patio de naranjos lozanos;
Parlachín, Casanovas cuenta chistes profanos,
Y vestido de smokin cuchichea Giral;
Nuestra Izquierda no ríe, nuestra Izquierda no siente,
Nuestra Izquierda persigue por Hoteles de Oriente
La libélula vaga de un negocio ideal.*

*¡Ay la pobre Izquierdita, desgredada, achacosa,
Quiere nuevos enchufes; ser quisiera raposa
De afilados colmillos, para herir y acosar...!
No le habléis de la «Publi», no le habléis de elecciones,
Que el tinglado peligra, y no admite razones,
Y se impone un fascismo que haga a todos temblar.*

*Desahuciada la Izquierda, dueña ayer de destinos,
Está presa en las garras de arribistas felinos
En la jaula marmórea de un palacio sin Dios,
De un palacio que guardan unos mozos hirsutos,
Que sostienen los primos, con enormes tributos,
Y los botafumeiros Pich y Pon y Roldós.*

CALAMARS.

Exemplari

¡Quina vergonya!

El *catalaníssim* Ajuntament de Montblanch ha tret el nom del gran patrici En Prat de la Riba, que duia abans la plaça Major d'aquella vila, per a posar-hi el de Plaça de la República. Francament no comprenem com els homes de l'Esquerra, que es vanten tothora de representar el més ferm sentit del nacionalisme, poden cometre aquesta enormitat foragitant el gloriós nom del restaurador de la nació catalana. Que en són de farsants la majoria dels que ens governen o, més ben dit, des governen a casa nostra!

✱

Voldríem que d'una vegada ens fos aclarit per tal de poder-ho transmetre als nostres amics, coneguts, i en especial als obrers sense feina, per què els nostres prohoms d'esquerra duen una vida tan fastuosa, enterament igual a la que distingí els *nouveaux riches* de la post guerra i que des de l'oposició tan bescantada fou pels esmentats caps de brot. Podria dir-nos, per exemple, el Sr. Aiguader, la raó de les grans despeses en *sumptuosos mobles, joies de preu, vestits principescos, autos superbs, finques esplèndides, cadires de postin, etc., etc.,*

com també els Campalans, Gassols, Companys, Giralts, Casanoves, Dencàs, Ventós, Puntís, Aragays, Serres Morets, i altres, fins arribar al comunista Maurín, que, ultra viure en un *modest* principal del Passeig de Gràcia, té auto de propietat i cares conegudes a Sitges. Tot sigui per l'Estatut i pel *Bé* del proletariat!

✱

A que no endevineu quina conseqüència ha tingut l'afer Bloch? Doncs bé: Ha «canonitzat» el diputat, regidor i conseller Casanoves.

D'ençà que la *bugada* ha començat, el senyor Casanoves va dient a qui vol escoltar-lo: Ecs, ecs! Jo no hi era; ecs, ecs! I s'ha posat a cantar aquesta cançoneta sota el *Ponte del sospir* del carrer del Bisbe.

L'Avi, per por que s'hi refredés l'ha fet pujar al pis, i En Casanoves, agraït, hi va matí i tarda a repetir-hi les set passades, com les guatlles.

Ara l'Avi, encara més eternit, l'anomena *angelical*.

El nom és eufònic i cau bé: l'*angelical Casanoves*.

Els altres no-angelicals companys seus, per no ésser menys, també li han tret un nom i li diuen *grimpador*.

D'aquí endavant haurem de dir: L'*angelical grimpador* senyor Casanoves. Ja deia la vella, que no volia morir, perquè sempre en veia de noves.

YARAGA.

De Madrid estant

Pronòstics i preparatius

Ja el poc interès que podien desvetllar les sessions de la Cambra, ha desaparegut davant els propers esdeveniments de formació de nou Govern i elecció del president de la República.

Aquests darrers dies, tan solament han arribat a la veu pública unes clatellades hagudes en els corredors del Congrés, i una discussió sobre un *choque* que va estar a punt de determinar una sessió secreta.

Però, si aquesta no va celebrar-se per la sagrada causa d'un *choque*, es retirà la minoria radical, i s'armà al *semicírculo* una de les més turitnants tempestes de peus i gargamelles que han tingut lloc dins la històrica sala.

Els preparatius del Govern, ara estan enfocats, sobretot, en la nova guàrdia republicana que ha de debutar un d'aquests dies en via pública, amb motiu de l'elecció de president.

¿Aniran de blanc, negre, vermell o groc? Hom fa pronòstics i no pot menys que imaginar-se'ls, com la guàrdia civil de gala, amb un gorro frigi al cap.

A Madrid, la gent els espera amb gran interès. La gran quantitat de públic que hi ha disposat sempre a assistir a totes les parades militars en perspectiva espera aplaudir-los com és costum. L'èxit és segur.

Per altre part, l'ex-banda d'alabarders, actual banda Republicana, ja s'ha après ben bé l'himne de Riego, no fos que hi haguessin lamentables confusions en moments crítics.

¿I del nou Govern?

Per aquí sí que ja no hi ha cap nova. Es dona com a segur, i per persones autoritzades, que el Govern serà el mateix.

Els socialistes, ja en tenen prou que la Cambra continuï. No els interessa la presidència mentre hi hagi una persona neutra com l'Azaña, una persona que encara que no sigui socialista, se li pugui fer governar fàcilment en socialista.

Tirar la pedra, i amagar la mà.

Els radicals estan completament atabalats. ¿Hi haurà dimissió dins el Govern per aquest costat?

Es per l'únic que fluijeja el Govern. I si els radicals dimitissin, llavors fóra molt possible la retirada d'algun altre ministre, i el panorama canviaria molt.

JOAN RUNENT.

Madrid, 30-11-31.

Tardes de diumenge

Sistemes patentats d'embadocar els pagesos

—S'acosten eleccions, senyor Josep, s'acosten eleccions!—ha exclamat un amic qui s'ha atansat a la tertúlia, després d'una estona aquell d'haver pres seient en el recó habitual—. Tots han somrigut. Genís, al seu torn, ha preguntat sempre curiós.

—Quins indicis, en veieu?—L'altre, l'ha esguardat de fit a fit, entre somrisent i seriós, i ha replicat:

—Que ho dius de broma o de veres? Si jo, què no lleigeixo diaris, ho endevino, què no farà un home com tu, qui no els deixa durant tota la setmana... No li sembla, senyor Josep?—L'erudit vellet ha contestat afirmativament amb la benevolència d'un intel·ligent somriure. Ha seguit un silenci. Després, ell mateix ha conduït la conversa així:

—Semblaria que s'acosten eleccions. Puix, els qui més necessiten de nosaltres, després d'haver-se desprestigiats ells mateixos amb la seva actuació, amb l'incompliment de tantes promeses, amb l'aliança amb els amics de la llibertat, i, sobretot, amb llurs coqueteigs amb aquest celeberrim senyor Bloch, ara comencen d'afalagar-nos novament a nosaltres, els pagesos, i s'atansen per tocar-nos la barbata.

—Es el mateix que a mi em sembla—ha interromput l'amic arribat.

—Jo—ha afegit Genís—se'm van clavar ben bé al cervell, les paraules de Macià al míting de Montblanch. Deia, poc més o menys, que ells no

han pogut fer res, ni per als pagesos, ni per a ningú, perquè han tingut poc temps, i tampoc no han comptat amb mitjans...

—Quina farsa!—ha dit amb enuig un tertulià.

—Deixeu-me dir, home!—ha respostejat una mica furiós el Genís. Han callat un curt moment, i de seguida, ell mateix ha prosseguit:

—Però, Macià acusava els altres, els catalanistes qui han governat una colla d'anys, de no haver fet res per al poble. I és clar, no es necessita ésser gaire saberut per preguntar-li al president de la Generalitat:—l'Escola d'Agricultura, qui va fer-la? I els serveis técnico-agrícoles, qui va organitzar-los? I la Universitat Industrial, qui va construir-la? I l'Escola del Treball, de qui és obra? I els dispensaris per a tuberculosos, i els serveis per a dementes, qui va refer-los? I l'obra de les altres Institucions populars, a qui és deguda?

—A algun bruixot, o al diable—ha contestat irònicament el senyor Josep.

—Farsants!—han exclamat a la vegada, els tres o quatre qui escoltaven.

—La llàstima és—ha prosseguit el mateix senyor Josep—que aquest crit de «farsants» no hi hagi prou coratge per a dir-los-lo a la cara.

—Ja arribarà. Veurà que vinguin aquí—ha observat Genís.

—I tu, Genís, no has llegit els

GVINEV

LA PESSETA: Com vols que pugi, si no te'n vas?

projectes agrícoles, que l'altre dia el propi senyor Macià exposava als periodistes?

—M'hi hauria fet un tip de riure, si no m'haguessin encès la ira.

—I qui ho dirigeix ara, això de l'Agricultura i la pagesia?—ha preguntat un de la tertúlia.

—No ho sabeu encara?—ha contestat ràpid i fort Genís.

—No.

—Doncs, el mateix Macià—. Tots han rigut, com de malícia, brandant la testa. El senyor Josep ara ha pres la paraula:

—Verament, és una cosa que faria riure, si no causés ràbia, o llàstima. Què dintre sap Macià d'Agricultura! No hi té ni afició tampoc. Ell diu que això és en penyora de l'amor que professa a la classe pagesa...

—Als vots dels pagesos, si per cas—ha interromput un—. Però jo li contestaria que la veritable penyora d'estimació per part d'ells als pagesos, estaria, primer, que posés al front del Departament d'Agricultura, un pagès treballador i aciençat, i després, que no ens prometés tantes coses, i comencés de fer obra positiva.

—No va dir vostè, senyor Josep, que han acabat de fer mal bé l'edifici de l'Escola d'Agricultura, ja desgavellat pels homes de la Dictadura, aparellant-lo per a aquesta estranya Normal Nova de Mestres?

—Això mateix vaig dir, i repeteixo, Genís. Figureu-vos l'amor que ens tenen. El que hi ha de veritat és que comencen de mobilitzar-se per caçar-nos els vots, amb promeses estupendes. No heu llegit llurs plans agrícoles?

—No els hem llegit—han contestat tots.

—Penseu que per a realitzar una cosa semblant, França ha necessitat com d'uns seixanta anys...

—I ells, en quant de temps pretenen de realitzar-los?—ha interrogat Genís.

—No ho diuen fixament, però, vaja! en un tres i no res, com aquell qui diu.

—Es tenir males intencions això!—ha exclamat un de la tertúlia.

—I prometen això—ha continuat el senyor Josep—després d'haver deixat aprovar, només amb una oposició com aquell qui diu complimentosa, l'article de la Constitució concernent a les finances de l'Estat.

—Es greu?—ha volgut saber Genís.

—Greu del tot. L'Estat en aquest cas, més que gelós, crudelment avar, prohibeix a les nacions de la Península Ibèrica possiblement autònomes,

de recargar cap impost d'ell. Per a això, estatueix per a cada cas, una llei especial votada per les tres quartes parts dels diputats de l'Assemblea. Igualment per a la cessió de cada import d'ell envers a la nació autònoma. Ja podeu imaginar-vos, si podrem disposar de gaires diners per a realitzar grans coses.

—Oi, tal!—han exclamat tots.—Han callat, i el silenci ha durat bona estoneta. Després un ha advertit:

—Llavors, què farà un hom?—El senyor Josep, al seu torn ha dit:

—No hi haurà d'altra solució, que o bé resignar-se a no fer res, i llavors, l'autonomia ja poden quedar-se-la a Madrid, o els manganjadors actuals de la Generalitat. O bé, carregar de novells impostos i contribucions tot allò que ells puguin, o bé els hi sembli, i en aquest cas, tindrem una autonomia, que, serà tan cara, que es convertirà en odiosa.

—Però no té remei això, senyor Josep?—ha preguntat Genís.

—Amb una altra gent, potser sí... Veurem, veurem, quan es discuteixi l'Estatut, com ho compaginaran. Jo mentrestant soc força pessimista.

—Si tinguéssim uns altres homes—s'ha plangut un de la tertúlia.

—Ja els tenim, gràcies a Déu. Però ni Macià, ni cap altre comparsa no els volen. D'ací estant veig, quins ministres d'Agricultura, alguns d'ells no foren.

—Quina llàstima!

—Macià no serà mai perdonat per la Història, d'haver encès a Catalunya, la discòrdia, el bandolerisme partidista, el sectarisme, la guerra civil.

—I això uns homes que tots duen la camisa bruta.

—Precisament, per això. Com que ells coneixen que nosaltres els la veiem, ara ens fan moixaines, i volen enganyar-nos...

—Cap pagès que tingui dignitat, ara ha d'escoltar-los—ha dit Genís, una mica sentenciosament.

I menys, votarlos—ha conclòs el senyor Josep.

TULCIS.

No es preocupi:
Els cabells blancs poden
disimular-se ben fàcilment.
No ho endevinarà ningú.
N'hi ha prou amb unes
quantes friccions del nou
producte científic, que s'a-
plica com una loció. És
inofensiu; no taca ni irrita.
El seu perfum és d'allò
més agradable.

"BELLTON"
CONSERVA SEMPRE JOVE

DE VENDA EN
PERFUMERIES I DROGUERIES

L'actitud dels normalistes
ha començat d'ésser digna.
Ara cal que continuïn i
s'organitzin.

UN FENOMEN GEOLOGIC

Les geografies diuen que la Porta del Sol està uns quants metres sobre el nivell de la Plaça de Sant Jaume. Doncs bé; les darres experiències, han demostrat que no hi ha tal cosa: era un engany de perspectiva.

La Porta del Sol està al *nivell* de la Plaça de Sant Jaume, o la Plaça de Sant Jaume està al *nivell* de la Porta del Sol; trieu-ho com vulgueu.

Hi ha la mateixa depressió *atmosfèrica*, les mateixes *clavegueres*, i els mateixos *horitzonts*. Fins els homes hi tenen la mateixa *estatura*.

S'ignora la causa d'aquest fenomen geològic; però, un savi ja ha insinuat una hipòtesi. Diu que ve, que els homes de la Plaça de Sant Jaume, s'han posat a l'*altura* dels de la Porta del Sol, i els de la Porta del Sol, al *nivell* dels de la Plaça de Sant Jaume.

Qui ho entengui, ja farà prou.

Per fi, el conseller de la Generalitat, Sr. Giralt, s'ha *destapat* i ens ha ensenyat el *triangle*, el *llautó*, i el *mandil*. Posat a ésser franc, fins ens podia dir que, com ell, Monsieur Bloch és també maçó. Resulta de tot això que l'afer Bloch, en la cèlebre reunió de l'Hotel d'Orient, es redueix a un *día de retiro masónico*, que hom celebrà allí sota la presidència del Director Gran Mestre, M. Llätzer. Ho creiem així, atès que tots els qui assistiren a la dita reunió són coneguts com a inscrits i fervents apòstols de distintes lògies maçòniques de la nostra ciutat.

Sembla que, degut a la seva actuació com a *augusto de soirée* en l'última sessió del nostre *seriós* Ajuntament, En Vächier ha rebut temptadores proposicions per a ingressar a la Companyia del Circ Krone. Herr Krone deu pensar: Aquest xicot, a més de fer molt bé el pallaso, podrà rellevar, en cas de malaltia, algun dels comparses de quatre potes. Sigui dit amb perdó dels *intel·ligents* cavalls i elefants.

El detectiu Yagara que es traslladà a Madrid al començament de l'*affaire* Bloch, caçà, en els passadissos del Congrés, la següent conversa rigurosament històrica:

—Digues, què vols, Companys!

—Escolta, Ventura; convé que aquesta nit no falti ningú a la sessió nocturna; tinc notícies que en el debat d'avui es parlarà de quelcom que afecta a Catalunya.

—Doncs, mira noi, que no podré complaure't.

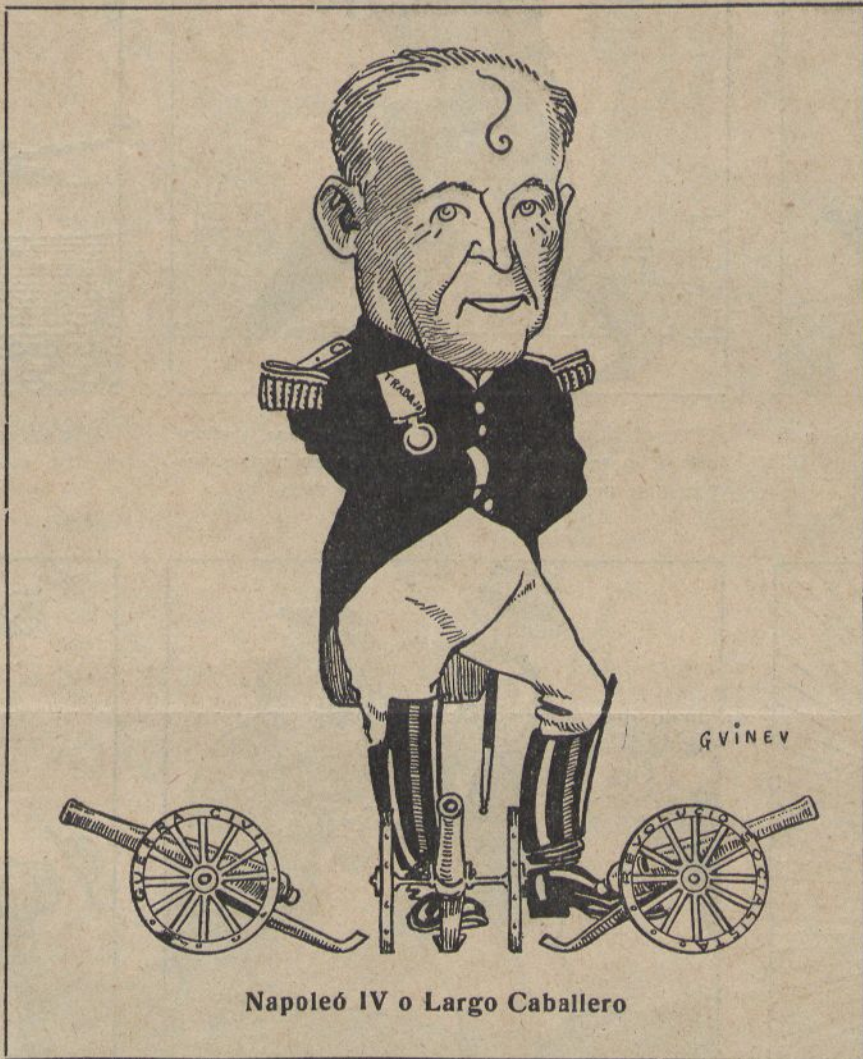
—I això, per què?—féu En Companys.

—Home—respongué En Ventura —perquè tinc urgència, millor dit, compromís d'anar sens falta, precisament avui, i a les onze de la nit, a

diuen que ell els va dir que fessin el que han fet; ell replica cols; els altres repliquen naps, i al final l'obsequien amb pebrots i tomàquets per a una temporadeta.

Que sigui l'enhorabona.

L'altre diumenge, 12 000 excercitants a Montserrat. Diumenge passat, un estol in comptable de socis de les Congregacions Marianes. Entremig apareix la «Federació de Joves Cristians», els quals tampoc no es poden comptar amb els dits de les mans.

Napoleó IV o Largo Caballero

pagar una factura a casa la modista. I veuràs, *primer és l'obligació que la devoció*.

Dies enrera el rabassaire Companys tingué un *èxit* a Sabadell; malgrat la presència de l'Avi, no pogué acabar el discurs. A Vilanova va ensumar un acolliment tan *cordial*, que ja ni s'hi va acostar.

Ell que sí que, quina se'n pensa? Anar-se'n Camp de Tarragona endins, on no tindrà altre auditori que el dels pagesos.

Surt del Vendrell, s'arriba a predicar a Vilarrodona, i els pagesos li *regalen* un *èxit*, que ni el sabadellenc.

Ell diu que els rabassaires no fan el que els ha aconsellat i els rabassaires.

L'Azaña va dir que ja no hi havia catòlics; les Constituents també ho varen acordar.

Eixamplen el cor, que ha tornat l'era d'aquells profetes que parlaven per boca de la seva burra. I no ho diem per les tres filles d'Elena que s'asseuen a les Constituents.

Ai! què tinc! ai! què tinc!
Les dames matxarotes han sortit de pollaguera amb motiu del que DIC deia, la setmana passada, en elogi llur. La cosa és seriosa, puix que la seva presidenta va obrir les conferències de la casa amb una que tenia per tema fer l'elogi de la vida salvatge per a la dona.

Ai! què tinc! ai! què tinc!, si al

DIC li plouen a sobre les entusiastes de la vida salvatge!

Perquè vegin, aquelles dames, que DIC no els vol cap mal, ara els farem la propaganda de franc.

Gratuitament fem saber que el Lyceum-Club ha iniciat les seves tasques culturals, en les quals donarà una conferència el distingit comunista Andreu Nin, i d'altres, el president del Bloc Obrer i Camperol, senyor Maurín, les catalaníssimes senyores de López, de Gutiérrez i de Sánchez, arribades de Madrid com els diaris, i el senyor Companys, que ja no pot anar ni als mítings de rabassaires. La senyora Kent hi parla apart, en lloc d'honor.

DIC està tan eternit, que ja havia decidit posar cada dues línies el seu anunci:

«sí, però el Lyceum-Club és millor!»

Consti que, si no ho fa, és exclusivament per no excitar la gelosia de la nova Escola Normal de la Generalitat.

IRONIA D'UN EMPLEAT MUNICIPAL.

Bloch-Hanau Hanau-Ainaud
Ainaud-Bloch-Ainaud... res;
això acabarà en punxa.

I a propòsit del Dictador de la Delegació Municipal de Cultura. Quan guilà de l'Ajuntament, *voluntàriament* a puntades de peu del cèlebre Castillo, es col·locà en un *bazar* de llibres i material escolar. Lligava paquets, carregava camionetes, parlava i discutia amb els corredors i comissionistes. Quan s'esqueia, era afable i atent fins amb les dames i damiselles, i res no diguem quan servia a religiosos; tocava la barbeta als Escolapis, als Jesuïtes, Maristes... i doblegava l'espinada reverencialment davant ells, bo i besant-los la mà, com el més sumís col·legial. Ara... Ara que es veu les orelles pica d'anticlerical.

El que són les pessetes.

Don Artemio o el niño de la Bofetáa, germà de l'exemplar batlle de la nostra Ciutat, fou en la seva juvenesa *croupier* de l'Artístic; més tard, seguint les seves aficions militaries, es dedicà a donar *sablazos*, fins arribar actualment a cabdill del feixisme cívico-esquerrà-nacionalista. Una espècie de *Duce*, de *via estreta*. La qüestió ha estat i serà sempre, viure amb l'esquena dreta.

Un ENXUFE que ve de lluny és el del doctor Pla del Llano, actual regidor de la Unió Socialista. Es metge municipal d'aquell cèlebre i *amañado* concurs mèdic, glòria del regnat del Baró de Viver...

DR. MATASANOS I C.^a

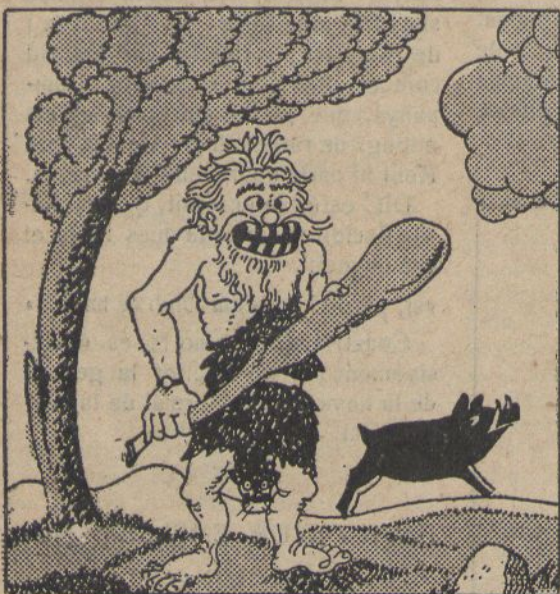

FABRICA IMPERMEABLES
PASEO GRACIA 81 LA
FERNANDO 16 - CORRIBIA. 16

Auca de la Setmana, pel senyor K. Iman

Per què som de la dreta

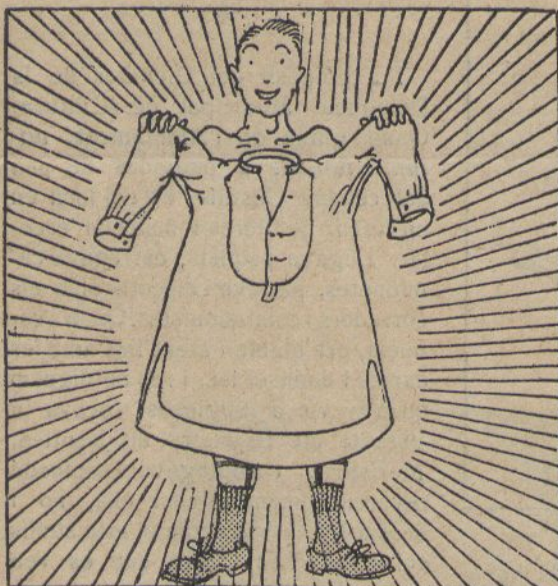
Perquè puguin dir-nos cavernícoles, els quals, a fi de comptes, eren una gent carregada de bones intencions.

Perquè si mai som regidors de Barcelona, puguem anar a les sessions amb aquest trajo dels nostres besavis, que, per cert, també eren de la dreta.

Perquè som molt amants de la prosperitat de les nostres colònies. Fernando Póo o etc., etc.

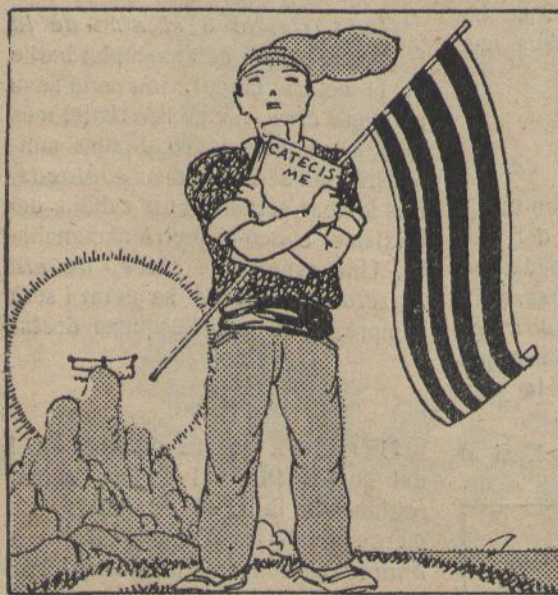
Perquè volem anar pel món amb la camisa neta i...

...no tenir compromisos enutjosos.

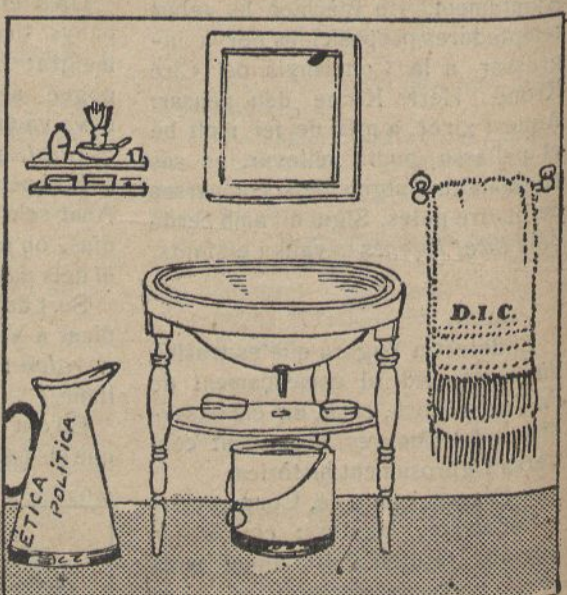
Perquè quan sigui l'hora, Dios nos coja confesados.

Per demostrar que catalanisme i catolicisme no són incompatibles, ans tot el contrari.

Perquè tenim un concepte clar del què vol dir llibertat.

I, per acabar, i resumir-ho, tot en dos mots! som de la dreta per higiene i per estètica.